

Zpátky doma

„A teď nám něco vykládej,“ žadonili.

Modrouškovi se v křesle pěkně sedělo a rád vykládal snovačům a všem ostatním sto povídek z ptačího stromu. Vypravoval jim o bláhovém tátovi červenáčkovi, o závodě hnízd, o sovách a o krahujci.

„A kdo vás na stromě krmil? Kde jste měli každý den krmítko? Vybírali vám také na každou dobu jiné jídlo?“ ptali se ptáci zvyklí jen na klec. „Kdo vám čistil pod stromem?“

Dlouho se divili, když jim Modroušek vysvětlil, že si museli jídlo pracně vyhledávat a někdy pro ně létat hodně daleko a že si museli čistotu pod svými hnízdy udržovat sami.

„Jak mohli ptáci na vašem stromě vydržet, když si všechno museli dělat sami? Proč odtamtud neutekli?“ ptali se nechápavě pohodlní rodáci z klecí. „Jak se jim tam mohlo líbit?“

„Vidíte, já jsem si také zvykl dobývat si svoje jídlo sám a líbilo se mi tam!“ holedbal se Modroušek. Ale hned si vzpomněl na Kubíka, který mu nosil za své klece dobrá semínka, a pravil: „Ale zde je mi přece jenom líp.“

Každému je nejlépe tam, kde to zná, má své kamarády a celkově je mu tam dobře. Ptáčkům z ptačího stromu by se asi nelíbilo žít v ptačinci pana Tichého, zatím Modrouškovi kamarádi si nedokáží představit nic lepšího než klec.

Víš, kde které zvíře bydlí? Dokážeš ho vrátit domů?

